

Megfosztották varázsától Angela Merkelt

GERHARD PAPKE | A NÉMET SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG NÉMET-MAGYAR TÁRSASÁGÁNAK ELNÖKE

Németország nem csupán azért tölt be kulcsszerepet Európában, mert gazdasága messze a legerősebb az uniós tagországok között. Történelmüknél és földrajzi elhelyezkedésükénél fogva a németek kiemelt szerepet játszottak az európaiak összetartásában, kapocsként szolgálnak Nyugat-, Közép- és Kelet-Európa között. Helmut Kohl számára ez magától értetődött. Jelmondata szerint Németországnak partnerként, egyenrangú félként kell viszonyulnia a kisebb európai országokhoz is – azonban ennek az értékes örökségnek az elvesztése fenyeget.

Az új, balos, „jelzőlámpa-koalíció” kormány exportálni akarja politikai világképét, és támogatja Brüsszelt abbéli szándékában, hogy a vádlottak padjára ültessen olyan országokat, mint Lengyel- és Magyarország, amikor azok a nemzeti önrendelkezés jogán a saját útjukat akarják járni. A szakítás Helmut Kohl politikájával nem a 2021. szeptemberi parlamenti választás után, hanem jóval korábban, már Angela Merkel kancellársága alatt bekövetkezett, ez egyértelműen kirajzolódik a nemrégiben magyar nyelven is megjelent, *Merkel – Tizenhat év kancellárság kritikus mérlege* című, izgalmas kötetből.

A könyv szerkesztője Philip Plickert, a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* napilap neves újságírója, londoni tudósítója. A Merkel-éra mérlegét huszonnégy újságíró vonta meg egy-egy témakörben, a konzervatív szerzők összességében és egyöntetűen katasztrofálisnak értékelik a kancellár politikáját. „Minél inkább vizsgáljuk közelebbről is Merkel politikai munkásságát, annál jobban összezsugorodik ez az óriássá felnagyított politikus. Merkel egy látszatóriás, egy körmönfont, de túlbecsült politikus” – foglalta össze Plickert.

Merkel egyre csak balra mozgatta az egykoron konzervatív néppártot. Soha nem tett hitet a hagyományos család vagy nemzetének hagyományai mellett, ami Magyarországon magától értetődik. Ezzel nemcsak teret adott egy új pártnak a politikai spektrum jobb szélén, hanem több millió konzervatív és szabadsághívó választót is megfosztott

politikai hazájától. Az eredmény: a Kereszténydemokrata Unió zuhanórepülése a szövetségi parlamenti választásokon és mostanra ellenzéki politizálás.

A kancellár magáévá tette a politikai baloldal követeléseit, és a kor szellem éppen felkapott témáihoz igazodott, egyre inkább félrevezetve országát. Jól példázza ezt, hogy a fukusimai erőmű-katasztrófa után Németország egyik pillanatról a másikra határozott arról, hogy felhagy a békés célú nukleáris energia használatával – miközben szerte a világon épülnek korszerű atomerőművek a biztonságos és klímabarát energiaellátásért.

Németország második világháború utáni felemelkedése elválaszthatatlanul összekapcsolódott a szociális piacgazdasággal, ahol mindenki elnyerte szorgalma és erőfeszítése

jutalmát. Ma már számos család életét megnehezítik a magas adó- és járulékkerhek, amit a robbanásszerűen megnövekedett energiaárak csak súlyosbítanak. Emellett az euró stabilitását, amire Helmut Kohl feltétlen ígéretet tett a márka leváltásakor, Angela Merkel kancellársága alatt teljességgel kikezdték. Merkel engedett a dél-európaiak, köztük Olasz- és Görögország nyomásának, hogy a közös fizetőeszközzel nyújtson biztosítékot adósságaik visszafizetésére, kockáztatva, hogy végül mindenki előtt a németeknek kelljen majd a zsebükbe nyúlniuk.

Ahogy Plickert könyvéből is kitűnik, Merkel vélhetően legsúlyosabb öröksége a migrációs politika. Megnyitotta a határokat egy népvándorlás előtt, amely túlterheli Európát, veszélyezteti kulturális önazonosságunkat, és utat nyit az iszlamizmusnak. Orbán Viktor Angela Merkelt búcsúztató, elgondolkodtató szavaival felhívta a figyelmet arra, hogy ezzel milyen mély árkokat húzott Európában, és milyen hatalmas erőfeszítést igényel majd, hogy betemessük. Utóbbi feladatban kiemelt szerepe lesz a magyar-német barátságunknak. |m|

Philip Plickert: *Merkel – Tizenhat év kancellárság kritikus mérlege*. MCC Press, 2022